

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. április 10. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt az I. rendű vádlott **ÉS TÁRSA** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2013. október 30. napján kihirdetett **10.B.448/2012/57.** számú ítéletének I. rendű vádlottra vonatkozó részét

m e g v á l t o z t a t j a :

I. rendű vádlott testi épség elleni bűncselekményeit
2 rendbeli testi sértés büntettének [Btk. 164. § (1) bekezdés, **(3) bekezdés**, (8) bekezdés 1. fordulat] **minősíti.**

A szabadságvesztés tartamát **11 (tizenegy) évre súlyosítja.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek I. rendű vádlottra vonatkozó részét **helybenhagyja** azzal, hogy az ítéletet a 2013. október 30. napján megtartott tárgyalás alapján tekinti meghozottnak.

I. rendű vádlott személyi adatai közül **mellőzi** a fogvatartás helyének tartózkodási helyként történő megjelölését.

Az emberi szabadság elleni bűncselekmények megnevezése helyesen 2 rendbeli személyi szabadság megsértésének büntette [Btk. 194. § (1) bekezdés, **egy esetben** (2) bekezdés b) és c) pont]

I. rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését **követő napon** bocsátható feltételes szabadságra.

A szabadságvesztés tartamába a 2012. június **14.** napjától 2013. október 30. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt **tekinti beszámítottnak.**

Az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből az I. rendű vádlott által külön fizetendő bűnügyi költség összege helyesen **316.190.-(háromszáztizenhatezer-egyszázkilencven) Ft.**

Az I. rendű vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja**.

Kötelezi I. rendű vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **15.240.-(tizenötezer-kettőszáznegyven) Ft** bünyügyi költség megfizetésére az államnak, a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlottat 2 rb testi sértés büntette [Btk. (2012. évi C. törvény), a 164. § (1) bekezdés (8) bekezdés], kitartottság büntette [Btk. (2012. évi C. törvény) 202. §], 2 rb. személyi szabadság megsértésének büntette [Btk. (2012. évi C. törvény) 194. § (1) bekezdés és részben (2) bekezdés b) és c) pont] és garázdaság vétsége [Btk. (2012. évi C. törvény) 339. § (1) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 9 év szabadságvesztésre - melyet börtönben rendelt végrehajtani - és mellékbüntetésül 9 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy az I. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra, a szabadságvesztés tartamába beszámította az I. r. vádlott által 2012. év június 24. és 2013. október 30. napja között előzetes fogvatartásban töltött időt.

Az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és megsemmisítéséről is rendelkezett, és kötelezte az I. r. vádlottat 260.201,- Ft önálló és további 33.757,- Ft II. r. vádlottal egyetemlegesen történő megfizetésére.

A törvényszék ítélete a II. r. vádlott vonatkozásában első fokon jogerőre emelkedett, míg az ítélet I. r. vádlottra vonatkozó része ellen ellenérdekű fellebbezések kerültek bejelentésre. Így az ügyész I. r. vádlott terhére hosszabb tartamú börtön és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás kiszabása érdekében, I. r. vádlott enyhítés, pénzbüntetés kiszabása érdekében, míg védője a garázdaság kivételével az összes további bűncselekmény tekintetében felmentés, egyebekben pénzbüntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést. I. r. vádlott a másodfokú eljárásban bizonyítási indítványt terjesztett elő, amelyben a sértettnek a helyszíni ellátása során tett nyilatkozatára vonatkozóan további tanúk kihallgatását indítványozta.

A fellebbviteli főügyészség az ügyész által bejelentett fellebbezést változatlanul

fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Észrevételezte, hogy I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatala után a megyei főügyészséghez eljuttatott beadványában lényegét tekintve elfogultsági kifogást jelentett be, amelyet a Kecskeméti Törvényszék tévesen elbírált, hiszen annak elbírálása az elsőfokú ítélet másodfokú felülbírálatának keretei között a Szegedi Ítéltábla hatáskörébe tartozik. Indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság által a tényállás körében leírt, valójában a jogi indokolásba tartozó I. r. vádlott tudattartalmára vonatkozó ténymegállapításokat utalja a jogi indokolás körébe.

Ezen túlmenően a jogszabályi hivatkozások kiegészítésére, valamint a bűnösségi körülmények helyesbítésére tett indítványt. Összességében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a bűncselekmények megnevezésének pontosítása mellett hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabását, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta azzal, hogy a bűnjelre vonatkozó rendelkezést is pontosítsa a másodfokú bíróság.

I. r. vádlott által az ügydöntő határozat meghozatala után előterjesztett elfogultsági kifogással kapcsolatban az ítéltábla osztotta a főügyészség azon észrevételét, hogy annak elbírálása a másodfokú eljárás tényére tekintettel nem a törvényszék, hanem az ítéltábla hatáskörébe tartozik. Az indítvány érdemét illetően pedig megállapította, hogy az semmilyen olyan konkrét tény, vagy körülményt nem tartalmaz, amely az ügyben eljáró elsőfokú bíróság elfogulatlanságát megkérdőjelezné, és a rendelkezésre álló iratokból sem állapítható meg olyan körülmény, amelyből a Be. 21. § (1) bekezdés a-e) pontjai közül bármelyik fennállta megállapítható lenne.

Erre tekintettel az ítéltábla megállapította, hogy ezen az alapon az ítélet érdemi felülbírálatának akadályja nincs.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt felülbírálta. Ennek keretében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárását az eljárási szabályok megtartásával folytatta le.

A törvényszék a tényállás-felderítési kötelezettségének is teljes mértékben eleget tett, és ennek a körében a vád tárgyát képező releváns tényekre a bizonyítást a szükséges körben és mélységben felvette, majd ezt követően a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta.

A törvényszék indokolási kötelezettségének az érdemi felülbírálathoz szükséges mértékig eleget tett, az logikus és az iratok tartalmával egyező volt. Ennek során kifejtette azt is, hogy a sértett eltérő tartalmú vallomásai közül miért az I. r. vádlottra nézve terhelőket fogadta el. Az e körben általa kifejtettek összhangban voltak az

eljárás során felmerült egyéb bizonyítékokkal is.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A Bács- Kiskun Megyei Főügyészség vádiratának száma helyesen B.**2592**/2012/28.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése körében elfogadta azon tanúvallomásokat, amelyek azt támasztották alá, hogy I. r. vádlott nem dolgozott, így ő és a sértett kizárólag a sértett által folytatott prostitúciós tevékenységből származó jövedelemből éltek, az ítéletábra mellőzte a tényállás I. r. vádlott személyi körülményeit rögzítő részéből (5. oldal 2. bekezdés) a rendszeres jövedelemre vonatkozó megállapítást és azt állapította meg, hogy az I. r. vádlott legális jövedelemmel nem rendelkezett.

A tényállás 1. pontját kiegészítette azzal, hogy a sértett által pénzért végzett szexuális tevékenységből naponta átlag 10.000,- Ft bevétel származott.

A sértett ezen tevékenységét helyesen 2011. októbere és 2012. június **12.** napja között folytatta.

Az 1. tényállási pont utolsó mondatát, a 2. tényállási pont utolsó mondatát, valamint a 3. tényállási pont utolsó mondatát a tényállásból mellőzte, tekintettel arra, hogy azok I. r. tudattartalmára vonatkoznak, így azok a jogi indokolás körébe tartoznak.

A fenti kiegészítéssel, illetve helyesbítésekkel a törvényszék által megállapított tényállást az ítéletábra a felülbírálat alapjául elfogadta.

Figyelemmel arra, hogy a védő által felmentés érdekében bejelentett fellebbezés lényegét tekintve a bizonyítékok mérlegelését támadta, az eredményre nem vezethetett, hiszen megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárás során nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás 2. pontjával összefüggésben megfelelő indokát adta annak, hogy a sértettnek az orvosi ellátása során tett nyilatkozatát miért vetette el, az általa ezzel összefüggésben kifejtettek összhangban álltak a szakértő által előadottakkal, így I. r. vádlott által e körben előterjesztett bizonyítási indítvány teljesítésétől eltérő tényállás megállapítása nem volt várható, ezért azt az ítéletábra elutasította.

A törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett I. r. vádlott bűnösségére, és helyesen állapította meg azt is, hogy az I. r. vádlott vonatkozásában a

cselekmény elbírálásakor hatályos 2012. évi C. törvénnyel megállapított Büntető Törvénykönyv (Btk.) azonos büntetési tételek mellett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjára vonatkozóan kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz az 1978. évi IV. törvénnyel megállapított elkövetéskor hatályos büntető törvényhez (elkövetéskori Btk.) képest.

Erre tekintettel az elkövetéskori Btk. 2. §-a és a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdése alapján helyesen állapította meg, hogy az elbíráláskori törvényt kell alkalmazni a cselekmények elbírálása során.

Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott által elkövetett cselekményeket túlnyomó részt a törvénynek megfelelően minősítette. Elmulasztott azonban állást foglalni a tekintetben, hogy I. r. vádlott által elkövetett testi épség elleni bűncselekmények esetében a törvényi tényállás melyik alapesete állapítható meg. A testi sértésnek a Btk. 164. § (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő esete ugyanis egyaránt elkövethető a Btk. 164. § (2) bekezdése és a Btk. 164. § (3) bekezdése szerinti alapeset megvalósulása esetén, annak függvényében, hogy az elkövető szándéka milyen gyógytartamú (nyolc napon belül vagy azon túl gyógyuló) sérülés okozására terjedt ki.

I. r. vádlott a sértetthez képeset lényegesen erősebb fizikumú volt, aki korábban amatőr bokszozóként sportolt. A tényállás 2. pontjában részletezett cselekmény elkövetése során az - ekkor már általa is tudottan állapotos - sértettet az arcán közepes, majd a mellkasán nagy erővel ököllel megütötte, illetőleg a tényállás 3. pontjában részletezett cselekmény elkövetése során a sértettet testszerte több alkalommal közepes és nagy erővel ütötte. Ezen körülmények alapján megállapítható, hogy tudatában volt annak, hogy a bántalmazások során a sértett 8 napon túl gyógyuló sérüléseket szenvedhet el, amelynek a lehetőségébe belenyugodott, azaz mindkét cselekmény vonatkozásában az I. r. vádlott által kifejtett magatartás a Btk. 164. § (3) bekezdése szerinti alapesetet valósította meg.

A tényállás 2. pontjában írt cselekménnyel összefüggésben az ítélőtábla azt állapította meg, hogy az ütések helyére és számára tekintettel bár I. r. vádlott eshetőleg szándéka kiterjedt a 8 napon túl gyógyuló sérülés okozására, az életveszélyes sérülésre azonban már nem. I. r. vádlott ezen cselekménnyel összefüggésben elmulasztotta a tőle elvárható figyelmet vagy körültekintést, és ennek következményeként nem látta előre azt, hogy a cselekmények következtében a sértett akár életveszélyes sérülést is szenvedhet, így a Btk. 9. §-a alapján az általa okozott sérülésért mint eredményért a Btk. 8. § 2. fordulata szerinti hanyagsága miatt felel.

Tekintettel arra, hogy a tényállás 3. pontjában részletezett cselekmény elkövetése során I. r. vádlott az akkor 6. hónapban lévő állapotos sértettet közepes, illetve nagy

erővel testszerte ütlegelte, és az ütlegelés során nagy erejű ütést mért a sértett hasára is, azt a következtetést vonta le a másodfokú bíróság, hogy ezen esetben az I. r. vádlott már előre látta azt, hogy a sértett akár életveszélyes sérülést is szenvedhet. Annak lehetőségébe belenyugodott, így az általa okozott életveszélyes sérülésre mint eredményre a Btk. 7. § 2. fordulata szerinti eshetőleges szándéka terjedt ki.

Ez a kiegészítés az elsőfokú bíróság által megállapított jogi minősítést azonban nem érintette, az túlnyomó részt helyes volt azzal, hogy a fent kifejtettek szerint az ítélet tábla pótolta a Btk. 164. § vonatkozásában a (3) bekezdésre történő hivatkozást, illetőleg a (8) bekezdés vonatkozásában az 1. fordulatra való utalást.

Az elsőfokú bíróság egyebekben helyesen állapította meg, hogy a tényállás 2. és 3. pontjában rögzített testi épség elleni bűncselekmények bűnhalmazatként értékelendők, az ezzel kapcsolatban kifejtett jogi indokolást a másodfokú bíróság annyiban helyesbítette, hogy a folytatólágosság mint törvényi egység megállapításának nem az ugyanazon motiváció a feltétele, hanem mint ahogyan arra egyebekben az ítélet is utalt, a szándék egységessége. A motívumnak, a célnak ugyanahhoz az érdekkörhöz kell csak tartoznia, amelynek azonban a részeredmények között is fenn kell állnia.

Tekintettel arra, hogy a tényállás 2. és 3. pontjában írt cselekmények elkövetésére rögtönösen kialakult indulat miatt került sor, a 2. és 3. tényállási pontban írt cselekmények esetében azért nem volt megállapítható a folytatólágosság egysége, mert azok elkövetésére alkalomszerűen került sor.

A büntetés kiszabása körében figyelembe vett körülmények vizsgálata során a másodfokú bíróság osztotta a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, amely szerint az elkövetett bűncselekmények jellegére tekintettel nem az élet és testi épség elleni, hanem csupán a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottsága vehető súlyosító körülményként figyelembe, valamint azt is, hogy nem tekinthető súlyosító körülménynek a vádlott megbánást nem tanúsító magatartása, hiszen túl azon, hogy ez egyébként sem minősülhet súlyosító körülménynek, a megbánás a bűnösségét tagadó vádlottól nem is várható el.

Osztotta a másodfokú bíróság a főügyészség azon véleményét is, amely szerint helyesen a többszörös halmazatot kell súlyosító körülményként figyelembe venni, amely nem ütközik a kétszeres értékelés tilalmába, hiszen az I. r. vádlott bűnössége a büntetési tételkeret tágítását előíró Btk. 81. § (4) bekezdésének alkalmazását megalapozó bűncselekményeken túlmenően további bűncselekményekben is megállapításra került.

További enyhítő körülményként vette figyelembe a másodfokú bíróság a tényállás 2. pontjában írt cselekménnyel összefüggésben elkövetett életveszélyt okozó testi sértés

vonatkozásában azt, hogy az eredményre I. r. vádlottnak csak a hanyagsága terjed ki.

Az így kiegészített, illetőleg helyesbített bűnösségi körülményekkel együtt is az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék nem tulajdonított kellő jelentőséget az I. r. vádlott által elkövetett cselekmények súlyára, illetőleg a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre, és nem vette kellő súllyal figyelembe azt a körülményt sem, hogy az I. r. vádlott az előrehaladott állapotos élettársát verte meg oly módon, hogy az maradandó fogyatékoságot szenvedett el, aki az orvosszakértő nyilatkozata alapján csak a véletlennek köszönhetette, hogy az orvosi ellátás nélkül eltöltött 2 nap ellenére életben maradt.

Mindezekre, illetőleg I. r. vádlott vonatkozásában jelentkezett súlyosító körülmények jelentős túlsúlyára figyelemmel az ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a büntetési célok kizárólag a büntetési tételkeret irányadó középértékét meghaladó szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetőek el, ezért az I. r. vádlottal szemben kiszabott börtön tartamát a rendelkező részben írtak szerint súlyosította. A közügyektől eltiltás tartama a korábban kifejtettekre is figyelemmel megfelelő volt.

A fentiekből következően a törvényszék által kiszabott büntetés enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

Egyebekben az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről és megsemmisítésükről. Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság nem osztotta a főügyészség azon álláspontját, amely szerint a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezés kiegészítendő, tekintettel arra, hogy a bűnjelként lefoglalt tárgyak konkrét meghatározása a rendelkező részben szerepel, így azok a tételszámok megjelölése nélkül is beazonosíthatóak.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság a súlyosítás érdekében bejelentett fellebbezést alaposnak, míg a felmentés, illetőleg az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy mivel 2013. október 30. napján az ülnök személyében bekövetkezett változásra figyelemmel a törvényszék a tárgyalást előlről kezdte, az ítéletet a 2013. október 30. napján megtartott tárgyalás alapján tekintette meghozottnak.

A polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény 5. § (3) bekezdése értelmében a polgár tartózkodási helye annak a lakásnak a címe, ahol - lakóhelye végleges elhagyásának szándéka nélkül - három hónapnál hosszabb ideig tartózkodik, míg a (2) bekezdésben foglaltak szerint lakcímbjelentés

szempontjából lakásnak tekintendő az az egy vagy több lakóhelyiségből álló épület vagy épületrész, amelyet a polgár életvitelszerűen otthonául használ - továbbá a külföldön élő magyar és nem magyar állampolgárok kivételével - az a helyiség, aki valaki szükségből lakik; míg a (4) bekezdés szerint a polgár lakcímadata a bejelentett lakóhelyének, illetve tartózkodási helyének címe.

Mindezekből következik, hogy a törvényszék a vádlott lakóhelyének címét helyesen tüntette fel, tartózkodási helyét azonban nem, mert a fogvatartásának helye tartózkodási helynek nem minősül, így mivel a fogvatartás helye a Be. 117. § (1) bekezdésében taxatív felsorolt személyi adatok között nem szerepel, annak rendelkező részben való feltüntetése a Be. 258. § (2) bekezdés b) pontja szerint szükségtelen, ezért azt a másodfokú bíróság mellőzte.

A személyi szabadság megsértésének büntette megnevezése során a törvényszék nem a 61. BKv 4/c. pontja alapján járt el, ezért azt az ítélet tábla pontosította.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt, hogy I. r. vádlott esetében nincs helye a feltételes szabadságra bocsátás kizárásának, azonban az ezzel kapcsolatos rendelkezése nem felelt meg a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjának, ezért azt az ítélet tábla pontosította.

Helyesen rendelkezett az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról is, azonban annak kezdő napját elírás folytán tévesen tüntette fel, ezért a másodfokú bíróság helyesbítette.

A törvényszék számítási hiba folytán tévesen határozta meg I. r. vádlott által külön fizetendő bünyügyi költség összegét, a számítás során 9.000,- Ft-ban megállapított védői díjat 1.500,- Ft-ként számolt el, míg a 48.489,- Ft-os szakértői költséget elmulasztotta az I. r. vádlottat terhelő költséghez hozzáadni, ezért azt az ítélet tábla helyesbítette.

A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt.

A fellebbezési eljárás során I. r. vádlott kirendelt védőjének díjával összefüggésben felmerült bünyügyi költség viseléséről az ítélet tábla a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárásra a Be. 386. §-án alapult.

Szeged, 2014. április 10. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.48/2014/10. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 10.B.448/2012/57. számú ítéletének I. r. vádlottra vonatkozó része a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. április 10. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke